

Med en svepande rörelse tar hon blommorna och ser på dom.

”Så vackra! Jag har aldrig sett något så vackert i hela mitt liv.”

Björn känner plötsligt ett sting av något i kroppen, men kan inte tolka det. Det är för starkt.

De äter middagen under tystnad, ett och annat ögonkast mot varandra händer spontant, men ingen mer konversation.

Han funderar på det ett ögonblick, inser att han i så fall måste fråga henne, och därmed slut på funderingen. Han känner sig helt tom inombords, samtidigt som tomrummet fylls sakta men säkert med något han inte kan greppa vad det är.

Inte är det maten, i alla fall. Den är god, förmodligen det godaste han skapat genom att beordra maskinen, men på något sätt skulle det ju inte vara till en veklig människa. Måltiden var till Martina, och ingen annan!

”Jag...vill tacka dig, Björn för en underbar måltid. Du anar inte hur man lever i ett skepp månad efter månad. Mat är något man måste trycka i sig. Smak och sånt kommer i sista hand. Det här du serverade....det var som om det kom från en annan planet. Jag vet att du gjort det genom att programmera omvandlaren där borta. Jag har en likadan i mitt skepp, men jag har ingen aning om hur man gör. Skulle det vara alltför framfusigtatt be om receptet?”

Utan att tänka på det, ser hon ner i golvet när hon frågar det. Ungefär i samma ögonblick, när hon inser detta, flödar hon över av stolthet och ”ska fasen inte krypa för en man”.

Då ser hon hur mannen framför henne reagerar.

Hade det synt så väl?

Hon vill ju inte såra denna vänliga man. Nu ser han mest ut som om han vill komma bort från mitt sällskap så fort som möjligt, utan att passera gå.

”...jag....Förlåt! Jag...!”

Björn ler.

”Du har inte gjort något som behöver bes om ursäkt för. Jag är glad att du kom hit nu.

Ensamheten kan bli påfrestande ibland. Då gör jag sådana här knasiga saker, som att skapa måltider för två, även om jag är ensam här på stationen. Tack för att du kom och gästade mitt bord,eh....Vad heter du, egentligen?”

Hon ler tillbaka.

”Gina!”

Hon sträcker sig fram och lägger sin hand på hans. Spontant, utan att veta varför. Det har ingen betydelse. Det är rätt. Bara så enkelt är det.

Hon går ut genom luftslussen, blommorna håller hon hårt i vänstra handen, samtidigt som hon vinkar adjö till honom.

Vill inte känna så här, men det finns inget som kan stoppa det. Det gör ont att släppa honom med blicken, men det som sker, det sker.

Slussen glider igen på sina välsmorda gångjärn, och tystnaden lägrar sig i den tomma lokalen som för ett par ögonblick var fylld av liv och glädje. Nu bara ett tomt skal, som håller kvar luften runt omkring honom.

Tunga steg, en alltför otränad kropp glider ner i den djupa fåtöljen. Varför ingen glädje när hon lämnade stationen? Allt detta hat som flödat genom honom denna långa tid, hade det inte haft avsedd verkan?

Det självvalda celibat han så länge arbetat in, var plötsligt så fel.

Den hela världsbild han skapat för sig själv, havererade likt Titanic, samtidigt som skeppet hotar dra med sig honom i djupet. Vem är han just nu? Ingen som han känner. Så långt är han säker. Han saknar ju henne så mycket. Just nu. Bara saknad finns kvar i rummet. Inget annat. Eller...? Är det inte en uns av hennes doft kvar här inne? Han försöker förtvivlat känna doften, men misslyckas.

”Vem var det där?”

Stinget i rösten går inte att ta fel på. Martina är arg, och han kommer att få sota för vad han svarar, oavsett vad svaret blir.

Då blir han medveten om faktumet. Han har fortfarande hjälmen på sig. Gina måste ha sett den, men sa inget. Varför....?

Björn ser sig om. Han ser inte henne, men känner omedvetet blickarna. Vänta lite! Hon är ju ett hologram, skapat av en dator. Ilska och sarkasm finns inte i ett program.

”Vem var det där som du åt med?”

Då såg han att hon satt vid bordet och såg på honom. Armbågarna vilande mot bordet, händerna under hakan, ett frågande uttryck i ansiktet, vilket inte på något sätt fick henne att se mindre attraktiv ut.

”Ingen.....Gina...heter hon. Levererar förnödenheter hit ett par gånger i månaden. Vi har bara pratat ett par gånger.ehh. Är du hungrig?”

”Och du tror att ett HOLOGRAM behöver äta? Nu tycker jag du är mer än löjlig! Jag är givetvis inte hungrig. Det har det här löjliga programmet sett till. Jag är här för att fylla ut ett tomrum som tydligen försvann med den där Gina.”

Hon ser tomt framför sig.

Med ens ser hon sorgsen ut.

Björn ser det, förbryllad men anar ändå vad hon känner.

Då slår det honom. Vad har han för ansvar gentemot ett hologram? Han har ju inte lovat henne någonting. Ingenting är diskuterat, ingenting är avklarat. Det enda dom har gemensamt är ensamhet, vilken försvann när ”hon” dök upp. Ensamheten är ju bara ett tillstånd, vilket kan ändras när som helst.

”Martina, jag.....”

Förbannelse, han känner skam att försöka förklara vad som hände för ett kort ögonblick sen. För han vet inte riktigt själv.

Hon reser sig från bordet, vänder bort ansiktet från honom, och han känner att hon gråter.

”Björn, jag...jag går nu. Vi ses.....tror jag.”

Innan han hunnit reagera, ser han hologrammet tona bort och försvinna. På ett sätt han aldrig sett förut.